

Arrest

nr. 235 736 van 30 april 2020
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 december 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevr. C. Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt ingetrokken door de gemachtigde. Op 18 maart 2015 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 152 410 van 14 september 2015 de beslissing vernietigt.

Op 2 december 2015 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr.174 916 van 20 september 2016 de beslissing vernietigt. Op 13 september 2016 neemt de burgemeester van de stad Dendermonde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 187 277 van 22 mei 2017 het beroep verwerpt voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de weigeringsbeslissing vernietigt.

Op 16 mei 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ander familielid van K.K., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 5 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2019 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: B.

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: Gueckedou

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.05.2019 gezinshereniging aan met K. K., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet aangetoond. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er geboorteakten werden voorgelegd om de aangehaalde verwantschap te staven.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. De aangehaalde verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan

opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om een kind te erkennen (C. A. M. / (0) 19.07.18 231-94), doch uit het geheel van de gekende gegevens blijkt niet dat deze voorgenomen erkenning inmiddels werd geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand, noch dat betrokkene en dit kind op hetzelfde adres woonachtig zijn, noch dat er sprake is van een uitzonderlijke band van afhankelijkheid tussen beiden.
DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt2.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familie) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

3.2 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden uiteen te zetten.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*”: “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat “*de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon (...) niet (werd) aangetoond. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er geboorteakten werden voorgelegd om de aangehaalde verwantschap te staven*”.

Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar ‘naaste familie’ en zijn ‘huidige gezinssituatie’ doch verduidelijkt nergens dat deze familieband een beschermenswaardig karakter heeft. Dit wringt des te

meer, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing er expliciet op heeft gewezen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij en K.K. verwant zijn.

Wat betreft andere familieleden dan K.K., en waarover verzoeker evenmin enige verduidelijking geeft in het verzoekschrift, motiveert de verwerende partij bijkomend in de beslissing: *“Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om een kind te erkennen (C. A. M. / (0) xxx), doch uit het geheel van de gekende gegevens blijkt niet dat deze voorgenomen erkenning inmiddels werd geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand, noch dat betrokkene en dit kind op hetzelfde adres woonachtig zijn, noch dat er sprake is van een uitzonderlijke band van afhankelijkheid tussen beiden.”* De gemachtigde heeft bijgevolg eveneens rekening gehouden met de aanvraag tot een prenatale erkenning van het kind A.M.C. en stelde vast dat dienaangaande geen verdere informatie beschikbaar is. Blijkens de stukken van het administratief dossier is het kind inmiddels geboren doch blijkt niet dat verzoeker als vader geregistreerd staat. Verzoeker laat in het verzoekschrift dit motief onbesproken en vermeldt niets over het kind A.M.C.

Er blijkt verder ook niet dat verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat niet speelt daar het hier gaat om een eerste toelating tot verblijf. De Raad herhaalt dat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet blijkt dat in het kader van de bestreden beslissing nog een verdere concrete belangenafweging in het kader van deze verdragsbepaling zich opdrong.

Verder motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentpersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Met zijn voornamelijk theoretisch betoog weerlegt verzoeker deze motieven niet. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt daarenboven het gestelde in deze bestreden beslissing ook niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland. De gemachtigde van de minister wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België en ziet geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat geen verwantschap is aangetoond met K.K. en dat verzoeker ook thans in het verzoekschrift geen enkele verduidelijking geeft.

De Raad benadrukt verder dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang, zodat verzoeker niet ernstig is waar hij stelt dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van beslissingen in het kader van de vreemdelingenwet. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de art. 47/1, 2° en art. 47/3 §2 Vw.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag verblijfskaart wordt geweigerd gezien verzoeker de verwantschap tussen hemzelf en de referentiepersoon niet zou aangetoond hebben.

Art. 47/1 Vw. stelt :

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Art. 47/3 §2 Vw. stelt :

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel”.

Dat verzoeker wel degelijk zijn Guinese geboorteakte heeft neergelegd bij zijn aanvraag blijkt uit de bijlage 19ter dd. 16.05.2019 (cf. stuk 2).

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom dit stuk niet kan weerhouden worden als afdoend bewijs van verwantschap.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging

Dat er derhalve sprake is van manifeste beoordelingsfout.”

3.4 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “ander familielid” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister stelt vast dat verzoeker de verwantschap met de referentiepersoon niet heeft aangetoond.

Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt verder

gemotiveerd in het licht van de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Er wordt opnieuw gemotiveerd dat verzoeker de verwantschap met de referentiepersoon niet heeft aangetoond. Dat hij een volwassen man is waarvan verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Hij wijst erop dat het *in casu* niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt de verwerende partij, geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet stelt in dit verband:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Verzoeker betoogt dat hij zijn Guineese geboorteakte heeft ingediend bij zijn aanvraag. Dit blijkt ook uit de bijlage 19ter van 16 mei 2019. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom dit stuk niet kan worden weerhouden als afdoend bewijs van verwantschap.

Dienaangaande motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende: *“Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet aangetoond. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er geboorteakten werden voorgelegd om de aangehaalde verwantschap te staven.”*

Waar verzoeker verwijst naar zijn eigen geboorteakte weerlegt hij het motief niet. De geboorteakte van verzoeker toont enkel de afstammingsband tussen verzoeker en zijn ouders aan maar kan op geen enkele wijze in verband worden gebracht met de referentiepersoon K.K. Bij gebreke aan voorlegging van de geboorteakte van de referentiepersoon kan niet worden nagegaan of verzoeker en de referentiepersoon verwant zijn. De gemachtigde stelt dan ook niet foutief of kennelijk onredelijk dat er geen *‘geboorteakten’* werden voorgelegd die de verwantschap kunnen aantonen.

In de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij toe dat op dit punt de bestreden beslissing ook zorgvuldig werd voorbereid door voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing nog navraag te doen bij de gemeente Wetteren. De verwerende partij verwijst naar stuk 2 in bijlage van de nota waaruit blijkt dat werd meegedeeld dat er inderdaad geen bewijzen van verwantschap werden ingediend.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

In fine van zijn middel wijst verzoeker nog op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Evenwel ontbreekt een concrete toelichting over de wijze waarop de bestreden beslissingen het rechtszekerheidsbeginsel of de rechten van verdediging miskennen. Verzoeker had bovendien de mogelijkheid om zijn aanvraag tot gezinshereniging met alle volgens hem dienstige elementen en stukken te onderbouwen. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., op een afdoende manier rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

3.6 Het betoog van verzoeker dat betrekking heeft op artikel 17 van de richtlijn 2003/86 is niet dienstig. Immers valt hij, die zich in het kader van de thans voorliggende aanvraag beroept op een recht op gezinshereniging met de referentiepersoon K.K. van Nederlandse nationaliteit, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Unieburgers.

Het betoog dat de gemachtigde van de minister de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden en dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86, hem te horen over zijn gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. Verweerder was immers *in casu* niet gebonden door de richtlijn 2003/86 en meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening [te houden] met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

De Raad merkt op dat ook niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Hij betoogt op algemene wijze dat verweerder hem had moeten horen betreffende zijn economische situatie alsook zijn gezinssituatie, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen hij inzake enige economische situatie of gezinssituatie nog had kunnen bijbrengen. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat verzoeker de mogelijkheid had om alle nuttige elementen en stukken over te maken aan het bestuur bij zijn aanvraag om gezinshereniging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

Verzoeker beroept zich ten slotte op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Hij stelt dat hierbij ook een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat dit onderdeel van het middel enkel nader wordt onderzocht wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van deze beslissing, en zoals vereist in voormelde wetsbepaling, rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Zo kan hierin het volgende worden gelezen:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. De aangehaalde verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om een kind te erkennen (C. A. M. / (0) xxx), doch uit het geheel van de gekende gegevens blijkt niet dat deze voorgenomen erkenning inmiddels werd geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand, noch dat betrokkene en dit kind op hetzelfde adres woonachtig zijn, noch dat er sprake is van een uitzonderlijke band van afhankelijkheid tussen beiden.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven met de referentiepersoon. Hij oordeelde dat de familieband niet werd aangetoond. Hij stelde verder vast dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België en dat er evenmin gezondheidsproblemen blijken. Hij is zodoende tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan, in het licht van de voorgaande motivering, niet dienstig stellen als zou ter zake geen enkele afweging zijn gebeurd.

Verzoeker laat na om concreet in te gaan op de voorziene motivering. Hij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt niet dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verwijst verder niet naar een in België opgebouwd privéleven waarmee specifiek rekening moet worden gehouden.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN